

BÉK TIMUR

Adieu ma femme

Nem vagyok komoly huszonhét évesen,
babérfalevéllal babráló kamasz.
Beirdalt magányból máktejet fakaszt,
erdőket zszibongat nagy, fehér szemem.

Az neked harc, ez nekem küzdelem.
Bennünk csak a semmi ugyanaz,
meg ez a forró, mákonyos tavasz –
végső soron nem vagy komoly te sem.

Hitté silányul bennem a kétség,
a kétségnek mert nincsen forradalma.
Felidézem bögrék leverését.

Hunyorgás nélkül nézek most a napba.
Mint a szó, mielőtt kőbe vésnék,
igaz vagyok. Vigyázz nekem magadra!